

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13C/242/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116225491
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8116225491.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobkyne: Ľ. T., K.: XX.X.XXXX, O. Š. XX, XXX XX V., zastúpenej JUDr. Annou Kuchárovou, Veselá 1, 080 01 Prešov, proti žalovanej: Q. U., K.. XX.X.XXXX, Š. XX, XXX XX V., zastúpenej spoločnosťou IURISTICO s.r.o., advokátska kancelária, Cimborkova 13, 040 01 Košice, o absolútnu neplatnosť závetu, takto

rozhodol:

Žalobu zamietá.

Žalovaná má nárok voči žalobkyni na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručенou súdu 9.12.2016 sa žalobkyňa domáhala, aby súd vydal rozsudok, ktorým by určil, že závet poručiiteľky U. S., Y. H., O. Z. XXX, zo dňa 1.júla 1997, spísaný pod názvom „Testament“ je absolútne neplatný.

2. Žalobu odôvodnila tým, že ako dedička bola (notárkou JUDr. S. V. v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 35D/122/2012, Dnot 29/2012) odkázaná na podanie žaloby o absolútnu neplatnosť závetu v lehote do 30 dní od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Uviedla, že v doterajšom dedičskom konaní pred notárkou namietala neplatnosť právnych úkonov, a to listiny o vydedení (pozn. súdu: zo dňa 15.6.2006) a tiež absolútnu neplatnosť závetu s tým, že neplatnosť listiny o vydedení bola určená výrokom rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16C/137/2012-89 zo dňa 7.5.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.6.2013. V žalobe ďalej uviedla skutkové tvrdenia (dôvody), z ktorých odvodzuje neplatnosť dotknutého závetu, a v rámci dôkazných návrhov, okrem iného, navrhla pripojiť aj dedičský spis Okresného súdu Prešov sp. zn. 35D/122/2012.

3. Žalovaná so žalobou nesúhlasila a navrhla ju zamietnuť. V písomnom vyjadrení k žalobe uviedla, že uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 35D 122/2012 zo dňa 22.11.2016 v právnej veci prejednávania dedičstva po poručiiteľke U. S., Y. H., súd prerušil konanie a odkázal dedičku zo zákona p. Ľ. T. (žalobkyňu), aby osobne alebo v zastúpení podala žalobu na príslušný súd o určenie absolútnej neplatnosti resp. neplatnosti listiny s názvom „Testament“, ktorá bola spísaná a podpísaná vlastnou rukou poručiiteľky v Prešove dňa 1.7.1997 s tým, aby tento okresný súd rozhodol o tom, že hore uvedená listina je neplatná v zmysle ustanovení § 37, 38, 39 a 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia.

4. Žalovaná poukázala na to, že proti tomuto uzneseniu podala odvolanie v ktorom namietala, že uznesenie rovnakého znenia ako napadnuté uznesenie bolo Okresným súdom Prešov v prejednávanej dedičskej veci na základe žiadosti dedičky Ľ. T. už raz vydané (Uznesenie sp. zn. 35D 122/2012

zo dňa 3.9.2013), a že na jeho základe podala dňa 16.9.2013 žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žalobu o určenie absolútnej neplatnosti závetu, ktorou sa domáhala určenia, že listina - testament zo dňa 1.7.1997 spísaný poručiiteľkou je absolútne neplatný. Žalovaná dodala, že konanie bolo vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 11C 241/2013, zmenou žaloby zo dňa 16.9.2013 sa žalobkyňa domáhala vyslovenia čiastočnej neplatnosti závetu poručiiteľky v časti, v ktorej opomenula žalobkyňu ako svojho plnoletého potomka, a že rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C 241/2013 zo dňa 27.11.2013 bolo určené, že závet poručiiteľky je v časti, ktorou opomenula poručiiteľka žalobkyňu ako svojho plnoletého potomka v rozsahu jej zákonného dedičského podielu, neplatný. Žalovaná ďalej uviedla, že preto (ako dedička v 1.rade) v podanom odvolaní žiadala zrušenia napadnutého uznesenia, nakoľko jeho vydanie súdom bolo podľa nej v rozpore so zákonom s poukazom na to, že lehota na podanie žaloby o spornom dedičskom práve má prekuzívny charakter, zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť a nemožno ju poskytnúť opakovane. Ak teda dedič nevyužije poskytnutú lehotu na uplatnenie svojho práva na súde, nemožno mu dodatočne opakovane poskytnúť ďalšiu lehotu. Dedička v 2. rade (žalobkyňa) vlastným dispozičným úkonom zmenila predmet súdneho konania z vyslovenia absolútnej neplatnosti závetu na vyslovenie čiastočnej neplatnosti závetu z dôvodu opomenutia neopomenuteľného dediča a nevyužila tak súdom poskytnutú lehotu na dovolanie sa absolútnej neplatnosti závetu, a poskytnutie opakovanej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť závetu súdom je podľa nej v rozpore so zákonom. O odvolaní žalovanej nebolo do dňa jej vyjadrenia rozhodnuté. Vzhľadom na to bolo podľa žalovanej zrejmé, že uznesenie (v dedičskej veci), ktorým súd odkázal žalobkyňu na podanie žaloby, nenadobudlo právoplatnosť, a žalobu zo dňa 9.12.2016 žalobkyňa podala neoprávnené, predčasne, bez toho, aby na to bola oprávnená na základe právoplatného uznesenia súdu. Vzhľadom na to navrhla, aby súd nevykonával vo veci zbytočné dokazovanie a obmedzil sa na skúmanie otázky nalievavého právneho záujmu žalobkyne na podaní žaloby. Podľa vyjadrenia žalovanej „z opatrnostných“ dôvodov a sudcovskej koncentrácie konania sa zároveň stručne vyjadrila aj k skutkovým okolnostiam uvedeným v žalobe.

5. V replike k vyjadreniu žalovanej zo dňa 24.2.2017 žalobkyňa následne dopĺňala niektoré skutkové okolnosti o jej stanoviskách k závetu v priebehu konania pred súdnym komisárom, k procesným námietkam žalovanej o neprípustnosti žaloby sa však nevyjadrila.

6. Písomným podaním zo dňa 25.8.2018 žalovaná súdu oznámila, že uznesenie súdu 1. Inštancie (ktorým bola žalobkyňa na podanie žaloby odkázaná), bolo po preskúmaní jej odvolania potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.5.2017, sp. zn. 18Cod/2/2017, avšak uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.5.2018, sp. zn. 7Cdo/227/2017 bolo toto uznesenie Krajského súdu zrušené s odôvodnením, že ak dedič odkázaný dedičským súdom na podanie žaloby podľa § 175k ods. 2 O.s.p. (dnes podľa § 194 ods. 2 CMP) žalobu v určenej lehote podal, následne sa ale pričínil o taký výsledok ním iniciovaného konania, pri ktorom spor o všetkých skutočnostiach významných pre rozhodnutie o dedičskom práve odstránený nebol, poskytovanie mu novej lehoty na začatie ďalšieho konania (ako ani opätovné prerušovanie konania o dedičstve za tým účelom) nie je možné. Žalovaná uviedla, že v dôsledku tohto uznesenia Najvyššieho súdu SR (okrem iného) teda neexistuje právny dôvod, aby sa súd takouto žalobou zaoberal, tak ako to tvrdila aj v jej predchádzajúcich vyjadreniach.

7. Pri príprave pojednávania súd žalobkyňi následne oznámil, že na základe oznámenia žalovanej a skutočností známych súdu z jeho činnosti z pripojeného spisu v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 35D/122/2012 zistil, že uznesenie Okresného súdu Prešov 35D/122/2012-356 zo dňa 22.11.2016, ktorým súd v dedičskom konaní žalobkyňu odkázal na podanie žaloby (o určenie absolútnej platnosti resp. neplatnosti listiny s názvom Testament, ktorá bola spísaná a podpísaná vlastnou rukou poručiiteľky v Prešove 1.7.1997), bolo uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 21CoD/4/2018 - 423 zo dňa 21.12.2018 zrušené, a že vzhľadom na uvedené sa tak jej žaloba javí ako neprípustná a teda aj zjavne nedôvodná. Vzhľadom na to súd žalobkyňu zároveň vyzval, aby v zmysle ust. § 138 CSP (zák. č. 160/2015 Z.z) z dôvodov hospodárnosti žalobu zobrala späť (ešte pred realizáciou ďalších procesných úkonov) tak, aby nedochádzalo k navyšovaniu zbytočných trov tohto konania. Žalobkyňa na to reagovala písomným podaním zo dňa 14.5.2019, ktorým oznámila, že žalobu späť neberie a navrhuje, aby bola predvolaná na výsluch. K oznámeným skutočnostiam sa nevyjadrila.

8. Na prejednanie veci bolo nariadené pojednávanie, na ktorom žalobkyňa trvala na stanovisku, že závet je neplatný a vo veci je potrebné rozhodnúť. Žalovaná však vo vzťahu k tomu opätovne poukázala na to, že prejednanie žaloby je podľa jej názoru neprípustné vzhľadom na to, že uznesenie Okresného súdu

Prešov, ktorým bola žalobkyňa odkázaná na podanie žaloby o určenie absolútnej neplatnosti závetu, bolo zrušené. Žalobkyňa sa k prípustnosti žaloby ďalej nijako nevyjadřila.

9. Podľa § 131 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva.

10. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností (povinnosť tvrdenia), označenie dôkazov na ich preukázanie (dôkazná povinnosť) a žalobný návrh.

11. Podľa § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

12. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d) určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

13. Podľa § 194 ods. 1 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) ak rozhodnutie o dedičskom práve závisí od zistenia sporných skutočností, odkáže súd uznesením po márnom pokuse o zmier toho z dedičov, ktorého dedičské právo sa javí ako menej pravdepodobné, aby určenie spornej skutočnosti uplatnil žalobou. Na podanie žaloby určí lehotu, ktorá nesmie byť kratšia ako jeden mesiac.

14. V návrhovom konaní je výlučne na žalobcovi a jeho zodpovednosti čoho (akého práva) a na základe akých skutočností sa v súdnom konaní domáha. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP musí žalobca v žalobe pravdivo a úplne opísať rozhodujúce skutočnosti, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok (povinnosť tvrdenia), teda vymedziť skutkové okolnosti, ktoré majú byť podkladom rozhodnutia, označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť), a uviesť žalobný návrh. Žalobným návrhom je súd viazaný. Žalobca teda procesne zodpovedá za to čo a prečo žaluje, a za výber a formuláciu procesných prostriedkov. Je preto zásadne vecou toho, kto navrhuje začatie konania, aby žalobu prispôbil po stránke formulačnej a obsahovej § 132 ods. 1 a § 137 CSP.

15. Ustanovenie § 137 CSP stanovuje výpočet možných druhov žalôb. V súvislosti s eventuálnymi úvahami o prípustnosti (aj) iných žalôb súd pritom uvádza, tento výpočet je síce demonštratívny resp. exemplifikatívny (viď slovo „najmä“ v úvode tohto ustanovenia: „Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o ...“), avšak uvedené neznamena, že sú prípustné žaloby akékoľvek, a pri analýze tohto ustanovenia je treba brať zreteľ aj na jeho systematický výklad a skutočný účel. Základným ustanovením CSP objasňujúcim podstatu, zmysel a účel žaloby je totiž ust. § 131 CSP, podľa ktorého sa žalobou uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva, ktoré nadväzuje na ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde s tým, že podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (článok 46 ods. 4 Ústavy SR). Následný (demonštratívny) výpočet týchto žalôb v systematicky nadväzujúcom ust. § 137 CSP nie je uzavretý zjavne len preto, že život prináša rôzne situácie, ktoré nemožno vždy vopred predvídať, zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby ich upravoval všetky, a v praxi preto nemožno úplne vylúčiť aj iné (výnimočné) tam neuvedené prípady, kedy by súdna ochrana ohrozeného alebo porušeného práva bola opodstatnená (v zmysle zásady zákazu denegatio iustitiae). Uvedený demonštratívny výpočet žalôb však ale nič nemení na tom, že tie žaloby, ktoré zákonodarca v rámci toho v zákone aj z ich podmienkami výslovne uviedol (v ustanovení § 137 CSP vymedzené typy žalôb) sú prípustné len za tam (zákonom) stanovených podmienok.

16. V nadväznosti na to by teda malo byť zřejmé, že účelom ust. § 137 CSP, a slova najmä v ňom, bolo nepochybne vymedziť najčastejšie typy žalôb a ich podmienky, a nie umožniť a pripustiť úplne akékoľvek ľubovoľné žaloby bez stanovených podmienok. Vyplýva to napokon aj z formálnej a gramatickej logiky toho, že ak sú stanovené niektoré typy žalôb (a pri nich ustanovené aj osobitné podmienky ich

prípustnosti), iné žaloby sú logicky (argumentum a contrario) možné len vtedy, ak nespádajú do žiadnej z vymedzených kategórií, a nie vtedy, ak do vymedzenej kategórie síce spadajú, a „len“ nespĺňajú podmienky ich prípustnosti. Podmienka (stanovené pravidlo) sa totiž vzťahuje na všetky situácie, ktoré napĺňajú jej hypotézu (hypotézu pravidla právnej normy). Inak (pri zjavne nesprávnej opačnej logike) by bolo uvedené ustanovenie (o obmedzenej prípustnosti určovacích žalôb) obsolentné, a stanovené podmienky by nemali žiaden význam - nakoľko absolútne vždy by bolo možné povedať, že sa jedná napr. o inú určovaciu žalobu mimo rámca tam uvedených určovacích žalôb (ktoré pritom v zákone nie sú vymedzené žiadnym zužujúcim určením), na ktoré sa tak obmedzenie nevzťahuje. Možnosť podať aj inú určovaciu žalobu - mimo zákonom stanovených podmienok - by bola teda logicky správna len vtedy, ak by boli určovacie žaloby so svojimi podmienkami v ustanovení § 137 CSP určené špecificky - teda ak by sa napríklad tieto pravidlá mali vzťahovať len na niektoré vymedzené určovacie žaloby, stanovené nejakým konkrétnym užším vymedzením (len v nejakom osobitnom druhu spoločenských vzťahov - napr. len na žaloby v obchodných veciach), a nie všeobecne a široko, vzťahujúc sa tak (aj so svojimi podmienkami) na všetky určovacie žaloby tak, ako je tomu dnes. Ak sú teda pri jednotlivých druhoch žalôb zároveň vyjadrené aj podmienky ich prípustnosti, a žaloba spadá do ich vymedzenia (je naplnená hypotéza právnej normy), musia sa tieto podmienky ich prípustnosti aj aplikovať.

17. V danom prípade sa žalobkyňa žalobou zo dňa 9.12.2016 domáha určenia, že ňou označený závet je absolútne neplatný. Je nepochybné, že ide požiadavku (žalobu) o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP (neplatnosti právneho úkonu), t.j. skutočnosti, s ktorou zákon spája právne následky - napr. najmä úplnú absenciu s týmto právnym úkonom (závetom) inak spojených osobitných dedičských práv. „Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami“ (in: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 505). V zmysle tohto ustanovenia (pre procesnú prípustnosť takejto žaloby) je však nevyhnutné, aby možnosť takejto žaloby (vrátane jej prípadných podmienok) vyplývala z osobitného predpisu (inak takáto žaloba prípustná nie je). V súvislostiach tohto prípadu (v nadväznosti na odôvodnenie žaloby - poukazom na pochybnosti súvisiace s dedičským právom) sa pritom javí, že osobitným predpisom, umožňujúcim podať obdobnú žalobu, by mohlo byť jedine ust. § 194 CMP. „Žaloby vyvolané sporom o dedičské právo, ktorý vznikol v priebehu konania o dedičstve, sú žalobami o určenie právnej skutočnosti. Ich procesná prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 194 CMP. ... Žalobný návrh (pozn. konajúceho súdu: a jeho prípustnosť) je v týchto prípadoch vymedzený uznesením dedičského súdu.“ (in: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 506).

18. Ustanovenie § 194 CMP však možnosť (prípustnosť) takejto žaloby (o určenie spornej skutočnosti súvisiacej s dedičským právom) súčasne viaže výlučne priamo na uznesenie dedičského súdu - ktorým súd (po márnom pokuse o zmier) toho z dedičov, ktorého dedičské právo sa javí ako menej pravdepodobné, odkázal, aby určenie spornej skutočnosti uplatnil žalobou. Žalobu, aby sa rozhodlo o určení (v dedičskom konaní) spornej skutočnosti - teda možno podať, len ak tak určuje osobitné uznesenie dedičského súdu, a len za podmienok určených súdom v takomto uznesení (v stanovenej lehote). V prípade, že takéhoto uznesenia niet, alebo je žaloba podaná mimo jeho rámca či po stanovenej lehote, tak takáto žaloba (argumentum a contrario) teda prípustná nie je (možnosť požadovať aby sa rozhodlo o určení tejto právnej skutočnosti z osobitného predpisu nevyplýva).

19. V prejednávanej veci bolo pritom zistené, že uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 35D/122/2012-356 zo dňa 22.11.2016 (v čase podania žaloby neprávoplatné), na základe ktorého žalobkyňa zrejme žalobu podala (keďže uznesenie neoznačila dátumom, ale iba spisovou značkou konania dedičského konania), ktorým ako dedičský súd v dedičskom konaní žalobkyňu odkázal na podanie žaloby na určenie absolútnej neplatnosti závetu, bolo zrušené, a zároveň že jej žaloba o absolútnu neplatnosť závetu bola podaná po (dávnom) uplynutí lehoty na podanie takejto žaloby určenej predchadzajúcim uznesením dedičského súdu pod sp. zn. 35D 122/2012 zo dňa 3.9.2013 (na základe ktorého, v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 11C/241/2013, žalobu dokonca raz už aj podala). Aktuálna možnosť žalobkyne požadovať (žalobou), aby súd rozhodol o určení ňou požadovanej právnej skutočnosti (absolútnej neplatnosti závetu) tak zo žiadneho (osobitného) predpisu nevyplýva, táto žaloba je teda v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP a contrario neprípustná, a preto ju súd zamietol.

19. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Dôvody, pre ktoré by bolo možné úspešnej žalovanej jej vznikuté trovy tohto konania s prihliadnutím na postoj strán v tomto konaní v zmysle ust. § 257 CSP celkom výnimočne nepriznať a žiadať, aby ich znášala sama, súd nezistil. Strana, ktorá realizuje kroky k začatiu občianskeho súdneho konania, musí vždy zvážiť jeho začatie, a podľa všetkých okolností, priebehu konania a vyjadrení protistrany prípadne aj jeho predlžovanie resp. trvanie na podanom návrhu, a preto musí znášať aj dôsledky s tým spojené plynúce z jeho procesného neúspechu v konaní. V súvislosti s eventuálnymi úvahami o aplikácii tohto ust. pritom súd pre úplnosť poukazuje aj na výklad obsahovo obdobného ust. § 150 O.s.p. v rozhodnutí Ústavného súdu ČR pod sp. zn. IV. ÚS 3678/12, podľa ktorého „Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa aplikácie ustanovenia § 150 O.s.p., je nutné konštatovať, že sa jedná o procesné ustanovenie, ktorého použitie je výslovne na uvážení všeobecného súdu. Pokiaľ sa teda, či už obvodný alebo mestský súd rozhodol dané ustanovenie neaplikovať, nie je jeho povinnosťou toto akokoľvek zdôvodňovať. Dôvodom je tu predovšetkým tá skutočnosť, že ustanovenie § 150 O.s.p. je výnimkou zo všeobecného pravidla, a pokiaľ nedôjde k aplikácii tejto výnimky, platí pravidlo všeobecné. Inými slovami povedané, povinnosť odôvodnenia nákladového výroku z uhla pohľadu ustanovenia § 150 O.s.p. by nastala až v prípade, žeby došlo k jeho aplikácii.“

21. Žalovaná bola v konaní úspešná v plnom rozsahu, a preto jej súd voči žalobkyni v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.